

Styk duše s tělem a O bílém koni v Apokalypse

Styk duše s tělem, kapitola I

Existují dva světy; duchovní svět, obývaný duchy a anděly, a přírodní svět, obývaný lidmi. (2)

Světu, dokonce i křesťanskému světu, bylo dosud hluboce utajeno, že existuje duchovní svět, obývaný duchy a anděly, jenž se liší od světa přirozeného, obývaného lidmi. Příčina této neznalosti je v tom, že nikdy žádný anděl nesestoupil dolů, aby o tom mohl svědčit slovy, ani žádný člověk nevystoupil vzhůru, aby jej spatřil. Aby člověk nemohl být zmaten svou neznalostí onoho světa, která vede ke kolísání ve víře o nebi a peklu, a aby tento zmatek nevedl až k bezvěreckému naturalismu, zlíbilo se Pánu otevřít můj duchovní zrak; povznesl jej do nebe i sklonil dolů do pekla a dopřál mi nahlédnout, jaké to obojí je. Tak mi bylo ukázáno, že existují dva navzájem rozdílné světy; jeden, kde vše je duchovní (a který proto nazýváme duchovním světem), a druhý, kde vše je přirozené (odtud nazývaný přirozeným světem); a že duchové a andělé žijí ve svém vlastním světě, lidé pak rovněž obývají svůj vlastní svět. Nahlédl jsem také, že každý člověk smrtí přechází ze svého světa do druhého, kde jeho život pokračuje věčně. Seznámení s oběma těmito světy musí předcházet dalšímu výkladu, aby vliv, o kterém zde pojednáváme, mohl být odhalen od svého počátku. Duchovní svět totiž podněcuje svět přírodní ve všech jeho částech – jak u člověka, tak u zvířat, a rovněž zakládá vegetaci stromů a bylin.

II. Duchovní svět vznikl a dále trvá ze svého slunce, přírodní svět rovněž vznikl a trvá ze svého slunce. (3)

Slunce duchovního světa je odlišné od slunce světa přírodního; důvod této odlišnosti je v naprosté rozdílnosti obou těchto světů, z nichž každý má původ ve svém slunci. Proto svět, ve kterém vše je duchovní, nemůže pocházet ze slunce, z něhož vzniká vše pouze přírodní; pak by zde musel být fyzický vliv, který však je v rozporu s řádem. To, že svět vznikl ze slunce a ne naopak, je zřejmé jako následek příčiny; svět jako celek i ve svých částech trvá díky slunci, a z trvání se odvozuje i vznik – říká se proto, že trvání je neustálý vznik. Z toho plyne, že kdyby bylo slunce odstraněno, jeho svět by upadl do chaosu a z chaosu do nicoty. Mohu dosvědčit, že v duchovním světě je slunce jiné než ve světě přírodním, protože jsem to viděl. Toto slunce je stejně žhoucí jako naše slunce a má téměř stejnou velikost, od andělů je vzdáleno stejně jako naše slunce od lidí, avšak nevychází a nezapadá, nýbrž stojí ve střední výšce mezi zenitem a obzorem; proto mají andělé věčné světlo a věčné jaro. Rozumový člověk, který neví nic o slunci duchovního světa, se snadno zmýlí ve svých představách o stvoření vesmíru; pokud o něm přemýšlí hlouběji, nedojde k jiné představě o stvoření, než že pochází z přírody, a protože zdrojem přírody je slunce, že tedy i vesmír vznikl z přírodního slunce jako svého původce. Kromě toho nikdo nemůže pochopit duchovní vliv, pokud nezná také jeho původ, neboť jakýkoli vliv pochází z určitého slunce; duchovní vliv ze svého slunce, přírodní vliv rovněž ze svého. Vnitřní zrak člověka – zrak jeho mysli – přijímá vliv z duchovního slunce, vnější zrak – zrak tělesný – přijímá vliv z přírodního slunce. Ve svém působení se tyto vlivy spojují podobně jako duše s tělem. Z toho vyplývá, do jaké zaslepenosti, hluboké temnoty a pošetilosti mohou upadnout ti, kdo nevědí nic o duchovním světě a jeho slunci. Do zaslepenosti proto, že mysl, je-li závislá jen na zrakovém vjemu, se ve svých úvahách podobá netopýru, jenž v noci poletuje sem a tam a naráží do rozvěšených prostěradel; do hluboké temnoty proto, že náhled mysli, do něhož zevnitř plyne vidění zraku, je ochuzen o všechno duchovní světlo a podobá se tak sově; do pošetilosti proto, že člověk sice myslí, usuzuje však z přírodních věcí na věci duchovní, a ne opačně – myslí tedy bláznivě, hloupě a pošetile.